

**U Z N E S E N I E**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **P., s. r. o.**, so sídlom D., IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou: S., s. r. o., so sídlom Š., IČO: X., proti žalovanému: **P.**, so sídlom M., IČO: X., zastúpenému: JUDr. PaDr. J., advokát, so sídlom Z., **o zaplataenie 151 296,22 eur s príslušenstvom**, o dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu v Pezinku zo dňa 24. marca 2010, č. k. 26Cb/61/2008-215 a proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. marca 2011, č. k. 2Cob/258/2010-262, takto

**r o z h o d o l :**

- I.** Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **o d m i e t a .**
- II.** Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

**O d ô v o d n e n i e :**

Okresný súd v Pezinku napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 117 873,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne od 09. 09. 2006 do zaplataenia a zaplatiť trovy konania vo výške 15 754,91 eur. Vo zvyšku žalobu zamietol.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca si uplatnil právo na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom, ktorý vyvodzuje zo Zmluvy o dielo zo dňa 30. 11. 2001 (ďalej len „ZoD“). Zmluvu uzavrel žalovaný ako objednávateľ so žalobcom a jej predmetom bola dodávka a uvedenie do prevádzky dielo značené ako „Obnova technického zariadenia pracovne s kapacitou 1 400 kg prádla za smenu“, ktoré sa malo realizovať v dvoch etapách. Realizácia druhej etapy bola rozdelená na viac rokov v závislosti od výšky finančných prostriedkov pridelených objednávateľovi zo štátneho rozpočtu. Celková cena diela bez montáže bola dohodnutá na sumu vo výške 19 399 000 Sk bez DPH. Prvá etapa bola dokončená a cena zaplatená (1 459 000 Sk bez DPH). Podľa zmluvy mal objednávateľ povinnosť písomne oznámiť žalobcovi rozsah pridelených finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu, na základe čoho mala začať realizácia druhej etapy, ktorú povinnosť nespĺnil, ani na písomnú výzvu zo dňa 25. 10. 2004. Rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky ku dňu 01. 01. 2005 žalovaný zanikol zlúčením s F. B., ktorý subjekt prevzal všetky práva a povinnosti. Nástupca (F.F.B.) oznámil žalobcovi listom zo dňa 09. 05. 2005, že zo ZoD nebude plniť a považuje ju za ukončenú. Zriaďovacou listinou zo dňa 15. 02. 2006 bola s účinnosťou od 01. 03. 2006 opäť zriadená P., na ktorú prešli všetky práva a záväzky tohto pracoviska. Žalobca pre neplnenie podmienok zo ZoD podľa § 346 ods. 2 Obchodného zákonníka dňa 08. 09. 2006 odstúpil od nerealizovanej časti zmluvy o dielo, čím však nezanikol jeho nárok na náhradu škody vo forme ušlého zisku, ktorý si proti žalovanému uplatnil.

Žalovaný v podanom odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 26. 03. 2008 namietal premlčanie nároku, neopodstatnenosť nároku a poukázal na ust. § 392 ods. 1 a § 397 Obchodného zákonníka. Ďalej uviedol, že dňa 09. 05. 2005 od ZoD odstúpil, pretože pracovňa bola zrušená a tieto služby zabezpečuje výlučne nemocnica na A. v B.. Žalovaný nikdy nedostal finančné prostriedky na dobudovanie pracovne.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, nariadením znaleckého dokazovania a listinnými dôkazmi.

Medzi žalobcom ako zhotoviteľom a právnym predchodcom žalovaného bola uzavretá ZoD dňa 30. 11. 2001 podľa § 530 a nasl. Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bolo zhotovenie stavby v častiach podľa čl. 3.1.1. zmluvy v dohodnutej cene podľa čl. V, pričom jej podkladom bola verejná súťaž pre výber dodávateľa predmetu obstarania (Obnova

technologického zariadenia práčovne s kapacitou 1 400 kg prádla za smenu). Prvá etapa bola dokončená a zaplatená.

Na námietku žalovaného ohľadne použitej metodiky výpočtu súd ustanovil znalca za účelom posúdenia správnosti znaleckého posudku č. 5/2008 predloženého žalobcom, ako dôkazu výšky ušlého zisku. Znalec ustanovený v konaní vypracoval znalecký posudok č. 2/2009 zo dňa 21. 08. 2009, z ktorého vyplynul záver o výške ušlého zisku v súvislosti s nerealizovaním ZoD vo výške 117 873,69 eur (3 551 063 Sk).

Účastníci zmluvného vzťahu si dohodli termín plnenia prvej etapy do 15. 12. 2001 (čl. 2.2.3. bod I) a termín dodávky ďalších technologických zariadení, podľa obstarávania + montáž bude daný rozsahom pridelených finančných prostriedkov pre jednotlivé roky. Dohodli sa, že obstarávateľ po záväznom pridelení finančných prostriedkov pre daný kalendárny rok oznámi písomne do 15 dní zhotoviteľovi rozsah pridelených finančných prostriedkov pre daný rok. Pri splnení platobných podmienok, podľa čl. VI ZoD zrealizuje zhotoviteľ dodávku technologických zariadení a montáže do 90 dní. Predpokladom pre plnenie je stavebná a montážna pripravenosť (čl. 2.2.3. bod II). Termíny plnenia si dohodli aj v čl. 4.1. (dve etapy). V ZoD si dohodli aj cenu.

Žalobca v liste zo dňa 25. 10. 2005 žiadal žalovaného o určenie termínu II. etapy plnenia ZoD na dodávku technologického zariadenia, pripravenosť žalobcu na dodávku a montáž technologických zariadení práčovne a žiadosť na precenenie predmetu plnenia v zmysle Smerníc Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky s ohľadom na zmenu sadzby DPH. Z listu zo dňa 10. 03. 2005 adresovanému právnomu nástupcovi objednávateľa vyplýva výzva na splnenie záväzku zrealizovať dielo. Nástupca objednávateľa listom zo dňa 09. 05. 2005 poukázal na novú koncepciu v zdravotníctve, ktorá neumožňuje získať navyše finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu na rok 2005, preto nie je možné objektívne plniť dohodnuté ustanovenia ZoD a považoval ju za ukončenú.

Žalobca listom zo dňa 04. 09. 2006 od zmluvy odstúpil z dôvodov na strane žalovaného.

Súd vec posudzoval podľa ustanovení Obchodného zákonníka a po zhodnotení výsledkov dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pretože medzi účastníkmi vznikol zmluvný vzťah na základe verejnej súťaže podľa zákona č. 263/1999 Z. z. Z uzavretého záväzkového vzťahu bola realizovaná len prvá etapa. Po zániku objednávateľa sa jeho univerzálnym nástupcom dňa 01. 01. 2005 stala F.F.B., ktorú žalobca požiadal o súčinnosť na splnenie záväzku zo ZoD, ktorá v súvislosti s novou koncepciou v zdravotníctve zhotoviteľovi oznámila, že nie je možné objektívne plniť dohodnuté zmluvné ustanovenia ZoD a preto považuje zmluvu za ukončenú. S účinnosťou od 01. 03. 2006 došlo k zriadeniu žalovaného a k vyčleneniu činností prevádzkovaných pracoviskom v P.. Žalobca záväzkový vzťah ukončil jednostranným odstúpením od ZoD dňa 08. 09. 2006 podľa § 346 ods. 2 a § 370 Obchodného zákonníka. Odstúpením od zmluvy nebol dotknutý nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanému podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Žalovaný ako nástupca F. porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo záväzkového vzťahu vzniknutého ZoD, ktoré porušenie spočíva v neposkytnutí potrebnej súčinnosti na splnenie ZoD, resp. v odmietnutí plnenia zo ZoD, čo vyplýva z písomného podania zo dňa 09. 05. 2005, čím došlo k vzniku škody na strane žalobcu vyčíslenej znaleckým posudkom č. 2/2009. Súd mal za preukázané porušenie povinnosti žalovaným, ktoré je v príčinnej súvislosti so vznikom škody.

Pri rozhodovaní o úroku z omeškania, ktorého výšku si nedohodli, vychádzal z ust. § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka účinného ku dňu 14. 01. 2009 a výšku úroku ustálil na 13 %.

K obrane žalovaného o vecnej nesprávnosti žaloby, ktorá vychádza zo zmluvy založenej na neistých základoch ohľadne pridelenia finančných prostriedkov, aj s poukazom na ust. § 270 Obchodného zákonníka akcentujúc jeho kogentnosť podľa § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka, súd uviedol, že uvedené ustanovenie rieši, keď sa zmluvné strany dohodnú, že časť zmluvy je definitívna, avšak budú rokovať o chýbajúcom obsahu nepodstatnej časti zmluvy. Túto skutočnosť nie je možné subsumovať na daný prípad, pretože predmetná ZoD bola uzatvorená na základe výsledkov verejnej súťaže ako perfektný právny úkon obsahujúci dohodu o zákonom určených podstatných náležitostiach zmluvy podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka a ani žalovaný nespochybnil jej platnosť.

Súd neakceptoval ani vznesenú námietku premlčania, pretože mal za to, že uplatňovaný nárok na náhradu škody v súvislosti so zánikom ZoD odstúpením žalobcu dňom 08. 09. 2009, nárok na náhradu škody nezanikol, ale vznikol nárok na ušlý zisk, pretože ak plnenie podľa zmluvy o dielo nenastane v dôsledku svojvoľného odmietnutia ďalšieho plnenia žalovaným, resp. jeho predchodcom, sa podľa § 397 Obchodného zákonníka premlčí najskôr dňom 08. 09. 2010, pričom žaloba bola podaná dňa 18. 12. 2007.

Na základe uvedeného súd žalobe vyhovel tak, ako vyplýva z výroku rozsudku a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p.

Žalovaný podal proti rozsudku odvolanie, v ktorom uviedol, že s rozhodnutím nesúhlasí, pretože v odôvodnení sú nepravdivé skutočnosti. Tvrdil, že nemal povinnosť písomne oznámiť rozsah pridelených finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu, čo je vyjadrené *expresis verbis* v čl. IV ods. 4.1.2. ZoD. Nesúhlasí ani s tým, že F., výslovne a úmyselne odmietol plniť z uzatvorenej ZoD, v dôsledku čoho mal žalobca od zmluvy odstúpiť. Uviedol, že F. žalobca vyzval na súčinnosť, na ktorú reagoval žalovaný listom zo dňa 09. 05. 2005, v ktorom uviedol, že vzhľadom na novú koncepciu v zdravotníctve, ktorá napriek úsiliu neumožňuje získať navyše finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu na rok 2005, nie je možné objektívne plniť dohodnuté ustanovenia ZoD a preto ju považuje za ukončenú. Zmluvu nevypovedal, nakoľko nemá klauzulu o vypovedajúcich podmienkach, ani o možnosti odstúpenia od zmluvy. Žalovaný považuje odstúpenie za daných okolností za neplatné.

Žalovaný poukázal i na čl. VIII bod 8.1. ZoD, v ktorom sa zhotoviteľ zaviazal dielo vykonať na vlastné náklady a na svoju zodpovednosť, ktoré ustanovenie nespĺnil. Pri uzatváraní zmluvy sa nepočítalo s tým, že finančné prostriedky štát nebude naďalej pridelať alebo nebudú pridelené nikdy a tento moment vnáša do vzťahu medzi účastníkmi neistotu.

Navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu neplatného jednostranného odstúpenia od zmluvy.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolanie považuje za nekonceptnú a nekvalifikovanú právnu obranu. Poukázal na čl. IV ods. 4.3. a čl. IV ods. 4.1.2. ZoD, podľa ktorého bol žalovaný povinný žalobcovi oznámiť záväzné pridelenie všetkých finančných

prostriedkov pre príslušný kalendárny rok. Finančné prostriedky boli zo štátneho rozpočtu predchodcovi žalovaného a žalovanému pridelované priebežne počas rokov 2001 až 2005, o čom žalovaný žalobcu neinformoval v rozpore so ZoD. Žalobca preto právom od zmluvy odstúpil.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a s nariadením pojednávania podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa, ako aj s právnym posúdením veci. Dôvody uvedené žalovaným obsahujúce rovnaké námietky ako v prvostupňovom konaní, považoval odvolací súd za právne irelevantné.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, preto ho podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že odstúpiť od zmluvy možno iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo zákon (§ 344 Obchodného zákonníka).

Predmetná ZoD neobsahuje dohodu o možnosti odstúpenia od zmluvy pri porušení zmluvných povinností, zároveň však odstúpenie od zmluvy nevylučuje.

V konaní bolo preukázané, že na výzvu žalobcu zo dňa 25. 10. 2004 na určenie II. etapy plnenia žalovaný nereagoval a na základe výzvy žalobcu zo dňa 10. 03. 2005 reagoval dňa 09. 05. 2005 oznámením, že vzhľadom na novú koncepciu v zdravotníctve, ktorá napriek jeho úsiliu neumožňuje získať navyše finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu na rok 2005, nie je možné objektívne plniť dohodnuté ustanovenia zmluvy o dielo a preto ju považuje za ukončenú. Z takéhoto konania žalovaného jednoznačne vyplynulo právo žalobcu na odstúpenie od zmluvy podľa § 346 ods. 2 Obchodného zákonníka pre nesplnenie povinnosti žalovaného podľa čl. 2.2.3. a 4.1.2. ZoD, ktoré považuje odvolací súd za platné, aj napriek listu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky zo dňa 16. 09. 2008.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. v prospech úspešného žalobcu.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal proti rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu na základe podnetu žalovaného mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O. s. p.

Z odôvodnenia dovolania vyplýva, že žalovaný podal podnet Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania s odôvodnením, že súdy nárok nesprávne posúdili.

Rozhodnutiami súdov bol podľa názoru Generálneho prokurátora Slovenskej republiky porušený zákon a poukázal na príslušné ust. § 1, § 2, § 3 O. s. p a § 37 ods. 1 a § 41 Občianskeho zákonníka, ktorými sa súdy pri rozhodovaní neriadili.

V odôvodnení mimoriadneho dovolania uviedol, že prvostupňový i odvolací súd neprihliadali na neplatnosť právneho úkonu pre jeho neurčitosť (absolútna neplatnosť) aj napriek tomu, že sa účastník neplatnosti nedovoľoval.

Zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že dohoda o zhotovení II. etapy diela nie je dostatočne určitá a neurčitosť písomnej dohody nie je možné vykonať ani metódami výkladu obsahu právneho úkonu. Ak by boli konajúce súdy vec správne právne posúdili a na vec aplikovali ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, potom by boli museli vyhodnotiť, že odstúpenie od zmluvy je neplatné (odstúpiť možno len od platnej zmluvy), teda žaloba nemá nárok na náhradu škody na základe ním tvrdených okolností.

Z textu čl. 2.2.3. II. etapa zmluvy o dielo ako i text súťažných podmienok verejnej súťaže (l. č. 76 spisu) objektívne nie je možné určiť čas plnenia zmluvných záväzkov zmluvných strán, a to ani čas plnenia zhotoviteľa, ani objednávateľa. Text zároveň vylučuje, aby sa čas určil podľa dispozitívnych ustanovení Obchodného zákonníka o čase plnenia. Z textu zmluvy objektívne nie je možné určiť právny osud záväzkov pre prípad, že rozpočtové prostriedky nebudú nikdy pridelené, nie je zrejmé, do akej doby má byť zhotoviteľ pripravený plniť a či majú zmluvné záväzky trvať nešpecifikovanú alebo neurčitú dobu.

Dovolateľ namietal nemožnosť zistenia, či z textu „pridelené finančné prostriedky“, mali na mysli účelovo viazané rozpočtové prostriedky alebo na bežné a kapitálové výdavky. Súdny ustálili, že nejde o účelovo viazané prostriedky a pri takomto výklade nie je možné ustáliť (pre neurčitosť zmluvného ustanovenia) akú časť bežných alebo kapitálových prostriedkov poskytnutých v jednotlivom roku mal žalovaný použiť na zaplatenie zmluvného záväzku. Je zrejmé, že zmluvné povinnosti nie sú špecifikované dostatočne určitým spôsobom.

Ďalej v dovolaní namietal poukazovanie súdu prvého stupňa na význam verejnej súťaže, čo považuje dovolateľ za nedôvodné.

Dovolateľ v prípade, že dovolací súd sa stotožní so záverom, že ZoD je v časti druhej etapy plnenia neplatná pre jej neurčitosť, potom je bez potreby skutkového stavu dôvodné žalobu zamietnuť. Ak sa dovolací súd nestotožní s názorom dovolateľa o neplatnosti zmluvy v časti II. etapy z dôvodu jej neurčitosti, potom je potrebné ustáliť, že záväzok v tejto časti je podmienený. V danom prípade mohol čas plnenia nastať až potom, čo došlo k udalosti nezávislej od vôle zmluvných strán – poskytnutím rozpočtových prostriedkov (v tomto prípade by bolo potrebné ustáliť, že zmluva o dielo mala na mysli rozpočtové prostriedky účelovo viazané. Pri výklade, že nešlo o takéto prostriedky, by mohol byť prijatý iba záver o neplatnosti ZoD pre jej neurčitosť, keďže nebolo možné objektívne určiť presný čas splnenia odkladacej podmienky). Ak by bol prijatý záver, že nedošlo k splneniu odkladacej podmienky, potom je záver konajúcich súdov predčasný a bol by dôvod na zrušenie oboch rozhodnutí a vrátenie veci na ďalšie konanie súdom prvého stupňa.

Mimoriadne dovolanie bolo žalobcovi doručené dňa 21. 08. 2012, ku ktorému sa písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o mimoriadnom dovolaní rozhodol uznesením zo dňa 29. 11. 2012 č. k. 3MObdo/2/2012. Na základe podnetu žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom č. k. III. ÚS 357/2013-33 uznesenie dovolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1) v novom konaní prejednal mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky podané v súlade s ust. § 243e ods. 1 v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že nie je prípustné.

Mimoriadne dovolanie bolo podané podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

Procesné podmienky mimoriadneho dovolania upravuje § 243e O. s. p. V ust. § 243e ods. 1 O. s. p. sú upravené procesné podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Týmito podmienkami sú podnet účastníka alebo osoby poškodenej alebo dotknutej rozhodnutím súdu, zistenie, že právoplatným rozhodnutím bol porušený zákon, podanie si vyžaduje ochranu práv a právom chránených záujmov osôb alebo štátu a nápravu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

V súvislosti s konaním o súlade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa dovolania s ústavou v uznesení sp. zn. PL. ÚS 57/99 vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky názor, podľa ktorého mimoriadne dovolanie možno považovať za ďalší opravný prostriedok. Je to však aj napriek tomu dovolanie, ktoré je mimoriadne výlučne z dôvodu, že na jeho podanie je procesne legitimovaný iba Generálny prokurátor Slovenskej republiky a je zásadne obmedzené len na prípady, v ktorých nemožno podať dovolanie účastníkom konania. Pre mimoriadne dovolanie a mimoriadne dovolacie konanie platí tá istá procesná úprava, ako pri dovolaní podanom účastníkom.

Ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je však prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovoľené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov alebo takéto prostriedky nemala k dispozícii. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje jeho výnimočnosť v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku. Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky stabilne zastáva názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť

súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy, jedným z kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy. V danej veci účastník takto nepostupoval, pretože dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nepodal.

Z početnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) je možné vyvodit' kritický postoj ESLP k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré závisia od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k podaniu takéhoto opravného prostriedku alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa prípadne zruší právoplatné konečné rozhodnutie. V zmysle judikatúry ESLP je prípustné zasiahnuť do nastolenej právnej istoty právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu vtedy, ak v konaní došlo k zásadnej vade alebo závažnému excesu, ktorý je potrebné napraviť, ak sú tu mimoriadne okolnosti prípadu, pričom však za takúto vadu exces nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva rozličné názory, pretože právna istota v sebe zahŕňa požiadavku rešpektovania princípu *res iudicata*, ktorej prejavom je nezmeniteľnosť rozhodnutia. Uplatňovanie tohto princípu je zdôraznený zásadou, že žiadna zo strán nie je oprávnená žiadať o preskúmanie konečného a záväzného rozhodnutia len z toho dôvodu, aby sa dosiahlo znovuo tvorenie veci a jej nové preskúmanie, pretože takýto mimoriadny opravný prostriedok by de facto mal charakter odvolania. V tejto súvislosti tiež ESLP už judikoval, že nesúhlas s právnym posúdením prípadu odvolacím súdom nie je sám o sebe mimoriadnou okolnosťou odôvodňujúcou zrušenie právoplatného rozhodnutia. Ak sa prípustnosť mimoriadneho dovolania odvodzuje z porušenia zákona s odkazom na ust. § 243 f O. s. p., v ktorom sú konkretizované možné dôvody, medzi ktoré patrí aj nesprávne posúdenie veci, potom v prípade mimoriadneho dovolania práve z uvedeného dôvodu, je potrebné pod porušením zákona rozumieť také porušenie procesného práva – zákona, ktoré v konečnom dôsledku znamená zároveň aj nesprávne právne posúdenie (hmotnoprávneho prípadne procesného charakteru), ktorý názor vychádza zo spojenia kumulatívnych predpokladov prípustnosti dovolania stanovujúcich podmienku, že si to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov dotknutých osôb, v opačnom prípade by nesprávne právne posúdenie bolo spájané výlučne s porušením hmotnoprávnych ustanovení zákona, čím by fakticky v každom prípade bolo možné napadnúť právoplatne rozhodnutú vec mimoriadnym opravným prostriedkom, čím by sa tento mimoriadny opravný prostriedok dostal na úroveň „ďalšieho“ odvolania a bolo by len na „svojevôli“ Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, proti ktorej právoplatne rozhodnutej veci zasiahne podaním

mimoriadneho dovolania. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na judikatúru ESLP, z ktorej vyplýva, že samotná okolnosť (možnosť) existencie dvoch rôznych právnych názorov na vec nie je dostatočným dôvodom na opätovné rozhodovanie veci (III. ÚS 357/2013).

Podľa názoru dovolacieho súdu je ust. § 243e O. s. p. potrebné vykladať reštriktívne a pod porušením zákona v prípade dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. (nesprávne právne posúdenie) je potrebné predovšetkým rozumieť závažné porušenie zákona procesného charakteru, pretože v opačnom prípade by nebola splnená ďalšia podmienka prípustnosti mimoriadneho dovolania a to požiadavka ochrany práv a zákonom chránených osôb. Požiadavka presadenia vecnej správnosti a spravodlivosti meritórneho právoplatného rozhodnutia prostredníctvom mimoriadneho dovolania nie je legitímna v prípade, ak Generálny prokurátor Slovenskej republiky, napriek záveru o rešpektovaní všetkých relevantných procesných pravidiel všeobecným súdom konajúcim o veci samej, presadzuje využitím mimoriadneho opravného prostriedku výlučne svoj odlišný právny názor na hmotno-právne posúdenie právoplatne skončenej veci.

Dovolací súd preskúmal, či došlo k závažnému porušeniu procesného postupu, v dôsledku ktorého súdy vyslovili nesprávny právny záver, a zistil, že k takým procesným vadám nedošlo.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom základné právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred súdom (II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý proces by podľa dohovoru mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/2001), ale aj tým, že súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, alebo ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Naplnenie uvedených skutočností v predmetnej veci nebolo preukázané. Taktiež článok 6 ods. 1 Dohovoru nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri rozhodovaní o odvolaní môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku).

Dovolací súd zároveň odkazuje na spoločné stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia prijaté dňa 20. 10. 2015 (č. 94 v zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 8/2015), v ktorom bol vyslovený názor o procesnej prípustnosti mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka v občianskom súdnom konaní vtedy, ak tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd podľa § 243i O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. mimoriadne dovolanie odmietol.

O trovách dovolacieho konania (nakoľko Generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky nie je možné priznať trovy konania), rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne neuplatnil, ani mu nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 20. novembra 2015

**Mgr. Ľubomíra Kúdelová, v. r.**  
**predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: K.